

Αψιδῆς ὁ κληῖς, ὅτῳ κερκόν· ἔς ἣ τὸ λῶον
Οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὐσοχοί, οὔτε χέρου.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Δαιμότιος ἐλάφων κερκὸς λόχος, εὔτε κρυώδεις
Πλήστων ὄρων κερκὸς χόνεαι νιφάδες,
Δείλαιαι πλάμοῖσιν ἐφώρμισαν ἐλπίσι χησαῖς,
Χλιῆναι νοτεροῖς ἀσθμασιν ὠκὺ γόνυ.
Τὰς ἣ πειφράξας ἐχθερὸς ῥόθῳ ἀθρόον ἀφνω,
Χαιμερὴν συγεροῦ δῆσε πάγοιο πέδη.
Πληθὺς δὲ ἀγροτέρων ἀλίνεθ θοινήσατο θήρης,
Ἡ φύγω ἀρπεδόνεω πολλάκι καὶ σάλικας.

ἌΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Δυτμοίρων θαλάμων Ἰπὶ πασαῖσιν ὄχρῳ μείναι,
Ἀλλ' αἰδῆς ἔση πικρογέμου πετάλης.
Δείματι γὰρ μόβοῖν πρωτόζυγα κύπειν ἀν' ὄρφνεω
Φύγουσαν, ζωὸν παρθενικῆσι φόβον,
Φρουροδομοῖν ηλῆεις κυῖες ἐκταρσεν. Ἰὼ ἣ γυναικῶ
Ἐλπίς ἰδεῖν, αἴφνης ἔχομεν σὸδε νέκω.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πρέσβησιν πᾶς ὁ βίος βραχὺς ἐστὶ·
Τοῖς ἣ κακῶς, μία νύξ ἀπλετὴ ἐστὶ χρόνος.

Εἰς ΕΛΕΟΝ, κεφ. κδ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Καὶ τὸν
Μητρο
κῶνον γρητόμον αὐλακα τέμνη
κώτρω πειρομένη δάμαλις,

Καὶ